

Integrácia EÚ – snaha o stvorenie nového človeka

Martin R. Čejka

13. augusta 2020 + Cirkev

pokračovanie I. časti

Ak upadá uvedomenie civilizácie, upadá aj ona samotná, čo potvrdzujú dejiny Grécka a Ríma. Jedným z prejavov, ale zároveň aj dôvodov rozkladu je kozmopolitizmus, v ktorom sa stráca rozdiel medzi pojmi „naše“ a „cudzie“. „Cudzie“ sa najskôr stáva iným prípustným spôsobom života a následne aj spôsobom rovnocenným, záleží len na voľbe jedinca, akú vieru a mravné hodnoty si vyberie. To všetko vyústi do relativizmu, kde nie je nič isté a dané, a z toho pramení už len nihilizmus a rozklad... úplná strata viery v čokoľvek.

Keď sa pozrieme na EÚ, tak s prekvapením alebo bez neho zistíme, že tento projekt začína tam, kde ostatné ríše končili. Poľský konzervatívny politológ Adam Wielomsky k tomu výstižne poznamenáva: „To, čo je relatívne, sa stalo absolútnym; čo je absolútne, sa stalo relatívnym.“³ EÚ nie je schopná nájsť svoj vlastný „jazyk“, „ducha“, ktorý by bol vyjadrením sebauvedomenia. Nemá vyššiu myšlienku, ktorá by ju zjednotovala. Čo v jej podaní znamená európanstvo? Aké sú jeho hodnoty? Niektorým prekážalo, že v ústave EÚ neboli zmienené kresťanské korene Európy. Ale prečo by sa mala EÚ k takýmto koreňom hlásiť, keď z nich nevyrastá?

Keď si vezmeme desatoro, tak odmieta, rovnako ako všetky liberálne demokracie, hneď prvé prikázanie. Tretie prikázanie ponizuje presadzovaním pochybných sviatkov ako „Deň Európy“, „Medzinárodný deň boja proti homofóbii“, „Svetový deň bez tabaku“ atď. Štvrté prikázanie porušuje obmedzovaním práv rodičov a ich nahrádzaním tzv. právami dieťaťa, lásku k vlasti a k národu, pokiaľ sa netýka syrov, piva či športu, považuje za prekážku v naplnení svojich cieľov. Štáty, ktoré aspoň čiastočne uznávajú piate prikázanie a do istej miery chránia svojimi zákonmi životy nenarodených, sú jej trňom v oku, pričom vyvíjajú nátlak na zmenu ich legislatívy.

Šieste prikázanie považuje za zdroj tmárskeho útlaku a nemravné správanie nielen obhajuje, ale považuje za rovnocenné s životom v čistote a usporiadaným manželstvom.

Sila civilizácie sa dá merať tým, či sú jej členovia ochotní obetovať za jej hodnoty prípadne aj svoj život.

Suvisiaci článok
Vieme, že starí Európania umierali za Boha, za vlasť, za kráľa... Za čo je pripravený zomrieť Európan „made in EU“? Za Brusel? Za zjednocovací proces? Za „práva“ homosexuálov? Za slnečnú energiu a olejnú repku? Za Schengenskú zmluvu? Čo je to, za čo stojí za EÚ zomrieť? Je to síce vyhnaná otázka, ale naši predkovia by na ňu dokázali odpovedať, občania EÚ už nie.

**Prečo použili zavižiar
v EÚ Karla Veľkého
ako pascu na
kresťanov?
Prevychovať nepriateľa v nás**

Síce EÚ nie je schopná svoje hodnoty jasne vyjadriť, má aspoň jasno v tom, kto ich ohrozuje: sú to všetci tí, čo nejaké absolútne hodnoty vyznávajú alebo dokonca presadzujú. Dôvod je zrejмый, ak sa jednota nedá

vytvoriť na základe spoločného „ducha“, myšlienky, je nutné založiť ju na „bezmyšlienke“, teda na predpoklade, že všetky idey sú si rovné, a ako také majú byť rešpektované. Pokiaľ niekto toto spochybňuje, tak si rešpekt a toleranciu nezaslúži, ba čo viac, stáva sa z neho vnútorný nepriateľ EÚ, pretože narušuje jej stavbu.

Ani skutočné vlastenectvo, ktoré odmieta kozmopolitizmus a kladie lásku k vlastnej zemi a národu nad lásku k druhým bez toho, aby ich nenávidelo, nie je vítané, pretože sa môže dostať do rozporu v vyšších nadnárodnými záujmami EÚ. Dokonalý kozmopolitný jedinec miluje všetkých rovnako (obzvlášť sa cení, pokiaľ je dostatočne kritický ku svojim), ale v skutočnosti nemiluje nikoho. Je to ako chcieť po manželovi, aby miloval všetky ostatné ženy rovnako ako tú svoju. Tiež pravý Boh nemá v tomto poňatí miesto, pretože si nárokuje jedinečnosť, ktorá narušuje rôznorodosť, ako ju chápe EÚ. Povolení sú len domáci bôžikovia, nech si im kľudne hovoria Ježiš Kristus, Alláh alebo Perún, len keď nehovoria do vecí verejných, tam je bohom Európska rada či iný orgán.

EÚ tu čelí neľahkému problému, snaží sa premôcť veci, ktoré sú človeku vrozené, ako je túžba po pravde, presvedčenie o jej všeobecnej platnosti alebo túžba po ľudskom spoločenstve. EÚ v tomto smere ponúka len slabé náhrady, ktoré človeka, pokiaľ sa úplne nevzdal svojho rozumu a srdca, nikdy nemôžu uspokojiť. Spoločenstvo národov nikdy národ nenahradí, rovnako ako rodinu nenahradí spoločenstvo rodín. Ekológia ani fetiš ľudských práv nikdy nenaplní srdce túžiace vo svojej skrytosti po najväčšom dobre – po Bohu. Jediné, čo je dosiahnuteľné, je barbarizácia v uspokojovaní prirodzených túžob, čoho sme dnes svedkami. Keď rodina a národ stráca svoje miesto, nahradí ich banda futbalových chuligánov, ktorí sa aspoň bijú za svoj obľúbený klub. Ak je Boh zvrhnutý zo svojho trónu, prichádzajú falošní bohovia, sekty, drogy, alebo sa stredom vesmíru stáva moje ja, sex, kariéra...

Každý človek je s ohľadom na svoju prirodzenosť možným nepriateľom pre všetky systémy, ktoré ju neuznávajú a stavajú na základoch, ktoré jej odporujú. Preto je nutná prevýchova, a to najlepšie od kolísky, kde sa s materským mliekom nasávajú predsudky, ktoré bránia v dosiahnutí jednoty. Už Julian Huxley, prvý generálny riaditeľ UNESCO⁴, ktorý sníval o novom zjednotenom svete, písal: „Musíme sa poučiť z presvedčovacích a informačných metód a propagandy, ktoré poznáme z vojny, a uvážene ju zamerať pre medzinárodné mierové úsilie. Ak bude nutné, použijeme ich, ako hovoril Lenin, k „prekonaniu odporu miliónov“, aby sme dosiahli vytúženej zmeny.“⁵ „Vytúženou zmenou“ je konečná syntéza, v ktorej sa „neúprosnou evolučnou dialektikou“ zlúči napr. kresťanstvo s marxizmom.⁶ Samozrejme, kresťanstvo zlúčené s marxizmom prestáva byť kresťanstvom. Takýto mier, a je nutné podotknúť, že z kresťanského hľadiska falošný, vychádza zo zvráteného predpokladu, že pokojná jednota bude dosiahnutá, pokiaľ zaniknú dôvody možných sporov, ktoré môžu byť ako hmotnej, tak ideovej povahy. K odstráneniu prvých vedie vytvorenie jednotného trhu, prípadne meny, k zmazaniu druhých už zmieňovaná „bezmyšlienkovitosť“, teda vyprázdnenosť.

V novom svete, ktorého je EÚ súčasťou, miznú všetky rozdiely, pretože nie je žiadna vyššia hodnota, ktorá by tieto rozdiely vytvárala. Dvaja sodomiti sú rovní kresťanským manželom, ktorí vychovávajú deti, katolícke náboženstvo je rovné akémukoľvek inému, černošské mlátenie do dutého stromu je rovné Mozartovej *Malej nočnej hudbe*, použitý toaletný papier nalepený na plátno El Grecovmu *Pohľadu na Toledo*.

Nástrojom k vytvoreniu nového človeka nie je len výchova, ktorá sa podľa propagátora multikulturalizmu prof. Vaidasa Mantoisa „odvážne vzdáva starej hierarchie a obmedzuje javy tradičnej kultúry“⁷, alebo propaganda, ale tiež novo-chápaný dialóg. Dialóg už neprebíha medzi ľuďmi, ale medzi celými kultúrami, pričom sa zdôrazňuje, že všetci jeho účastníci sú si rovní. Je účelovo považovaný za „metódu, s pomocou ktorej môže byť ľudstvo pretvorené zo zhluku spolupracujúcich štátov na globálne spoločenstvo“.⁸

Otec zakladateľ

Snahy o stvorenie nového človeka nie sú ničím novým, a či už bol ich nádyh kabalistický alebo jakobínsky, prípadne iný, spája ich rovnaká pýcha, ktorá sa odmieta zmieriť s prirodzeným rádom vecí a prométheovskú kradne oheň bohom, aby ním osvietila ľudstvo.

Prvé politicky významnejšie kroky k zjednotenej Európe v modernom podaní uskutočnil gróf Richard Nicolaus Coudenhove-Kalergi, keď v roku 1922 založil organizáciu nazvanú Paneurópska únia.⁹

Richard Coudenhove-Kalergi, budúci člen viedenskej slobodomurárskej lóže Humanitas, vyrastal v kozmopolitnom prostredí, otec bol rakúsky diplomat, matka Japonka¹⁰, častými návštevníkmi ich domu boli predstavitelia rôznych náboženstiev, politici a literáti. Po hrôzach I. svetovej vojny dospel k záveru, že na vine sú národné štáty a národy vôbec. Vo svojom vlajkovom diele *Pan-Európa* písal: „Každý kultúrny človek musí pracovať na tom, aby sa tak, ako dnes náboženstvo, stala súkromnou vecou každého človeka aj národnosť. Budúce odlúčenie národu od štátu bude osvieteným činom rovnako veľkým ako odlúčenie Cirkvi od štátu.“¹¹

K dosiahnutiu národnej vykorenenosti je nutné spretŕhať väzby na národné štáty a nahradiť ich akýmsi vyšším všezahrňujúcim celkom: „Tak, ako je dnes občanovi Wittenbergu ľahostajné, či jeho vlasť patrí k Sasku alebo Prusku, tak bude v budúcnosti ľahostajné obyvateľovi Liberca, či jeho vlasť patrí k Sasku alebo do Čiech.“

Nový Európan, ktorý by splnil Coudenhove-Kalergiho sen o jednote bez hraníc, musí byť zbavený záťaže národnej identity: „Pre Paneurópu si prajem euroázijsko-negroidnú rasu budúcnosti, ktorá by ľudskej osobnosti zaistila rôznorodosť.“¹² A skutočne, jeho sen sa pred našimi zrakmi napĺňa!

Coudenhove-Kalergi si uvedomoval, že šťastnej rase miešancov, či už z Wittenbergu, alebo z Liberca, musí vládnuť „duchovná elita“. Tá má vzniknúť okolo „pánskej rasy“, ako nazýva Židov¹³, pretože tí sa storočiami prenasledovania geneticky a duchovne zocelili, čím získali predpoklady k poučovaniu druhých.¹⁴ Rozhodovanie a vedenie euroelity má zabrániť možným sporom medzi jednotlivými členmi spoločenstva, ktorí by chceli presadzovať svoje partikulárne záujmy a nezohľadňovali by dobro celku.

Burzové poučenie na záver

Aj keď prevláda presvedčenie, že počiatky európskeho zjednocovacieho procesu boli najskôr hospodárskeho rázu, tak je pravdivé len do istej miery. Ako povedal ekonóm novej Európy Jean Monnet: „Cieľom všetkých našich snáh je rozvoj ľudstva, a nie vyhlasovanie vlasti, či už veľkej alebo malej.“¹⁵ Hlavným cieľom bolo „presvedčiť ľudí, aby spolupracovali; ukázať im, že aj napriek rozdielnym názorom a deliacim hraniciam majú spoločné záujmy“.¹⁶ Otvorene priznával, že „je nutné začať niečím skôr praktickým a zároveň ambicióznym. Na národnú suverenitu je nutné zaútočiť na užšej fronte“.¹⁷ A staviteľ zjednotenej Európy,

Robert Schuman, mu dáva za pravdu, keď hospodársku spoluprácu označil za „položenie základov Európskej federácie, nutnej k zachovaniu mieru“. ¹⁸

Už Voltaire si uvedomoval, aké možnosti poskytuje hospodárstvo pre myšlienkový prerod ľudstva, keď ospevoval londýnsku burzu: „Chodte na burzu do Londýna, to miesto vznešenejšie než hociktorý dvor, a uvidíte zástupcov všetkých národov zhromaždených k prospechu ľudstva. Tu žid, mohamedán a kresťan jedná jeden s druhým, akoby boli jedného náboženstva.“ ¹⁹

Ako vzdialená je vyprázdnená Európska únia prianiu Konrada Adenauera!

„Táto skutočne nová Európa, tento spoločný a rodný dom všetkých Európanov, by mal byť strážcom západnej a kresťanskej tradície, zdrojom duchovnej sily a miestom mierovej spolupráce.“ ²⁰

³ Adam Wielomski *Unia Europejska jako wyzwanie historiozoficzne*, in: *Pro Fide Rege et Lege* 3-4/2002.

⁴ Organizácia OSN pre vzdelávanie, vedu a kultúru bola založená 16. novembra 1945.

⁵ Julian Huxley, *UNESCO: Its Purpose and Its Philosophy*. Washington 1947, s. 60.

⁶ *Ibidem*, s. 61.

⁷ Vaidas Mantonis, *Towards multicultural awereness: problems and perspectives*, in: *Dialogue and Universalism* 1-2/2003

⁸ Michael H. Mitias, *Universalism as a path to dialogue between civilisations*, in: *Dialogue and Universalism* 3/2003.

⁹ U nás sú stúpenci Paneurópskej únie prevažne prívrženci Otta von Habsburga, ktorý po smrti Coudenhove-Kalergiho v roku 1972 zastával funkciu predsedu Paneurópskej únie, a to až do roku 2004.

¹⁰ Richard Coudenhove-Kalergi sa v roku 1915 oženil so známou židovskou herečkou Idou Rolandovou, rodenou Klausenrovou.

¹¹ Richard Nicolaus Coudenhove-Kalergi, *Pan-Európa*, Viedeň 1923, s. 147.

¹² *Wiener Freimauerzeitung* 9-10/1923.

¹³ Viz. Coudenhove-Kalergi, *Adel*, Viedeň 1922. Autor tu Židov označuje za *Führernation*, *Herrenrasse*, *Herrenmensch* a *Herrenvolk*.

¹⁴ Viz. *Op. cit.*

¹⁵ Cit. in: A. Marszałek, *Z Historii Europejskiej Idei Integracji Międzynarodowej*, Lodž 1996, s. 192.

¹⁶ Jean Monnet, *Memoirs*, New York, s. 230.

¹⁷ Monnet behom Haagskeho kongresu v roku 1948.

¹⁸ Robert Schuman, *Pour l'Europe*, Paríž 1963.

¹⁹ Voltaire, *Lettres philosophiques*, Bazilej 1734.

²⁰ Citát z prejavu Konrada Adenauera v Parížskom medzinárodnom stredisku po podpise Parížskej zmluvy 18. apríla 1951.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/integracia-eu-snaha-o-stvorenie-noveho-cloveka/>